

Diumenge 3 (A) de Pasqua

Text de l'Evangelí (Lc 24,13-35): I succeí que aquell mateix dia, dos d'ells es dirigien cap a un poblet anomenat Emmaús, que distava uns seixanta estadis de Jerusalem. I enraonaven entre ells de totes aquestes coses que havien passat. I s'esdevingué que, mentre conversaven i discutien, se'ls atansà el mateix Jesús i caminava amb ells; però els seus ulls estaven impeditos perquè no el reconeguessin. I els digué: «Què són aquestes converses que teniu entre vosaltres mentre aneu caminant?». I s'aturaren entristits. I responent un, de nom Cleofàs, li digué: «¿Ets tu l'únic foraster a Jerusalem que no has sabut les coses que s'hi han esdevingut aquests dies?». Ell els digué: «Quines?». I ells li digueren: «Les de Jesús el Natzarè, que fou un profeta poderós en obres i paraules davant de Déu i de tot el poble, i com els grans sacerdots i dirigents el portaren a la condemna a mort, i el crucificaren. I nosaltres esperàvem que ell seria el que hauria de redimir Israel, però avui és ja el tercer dia d'ençà que aquestes coses han succeït. També és cert que algunes dones d'entre nosaltres ens han esverat, les quals havien estat molt de matí al sepulcre, i no havent trobat el seu cos, vingueren dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals diuen que viu. I alguns dels nostres anaren al sepulcre i ho trobaren així, tal com les dones havien dit. A ell, però, no el veieren».

I ell els digué: «Oh necis i lents de cor per creure en totes les coses que han dit els Profetes! ¿És que no convenia que el Crist patís aquestes coses i entrés en la seva glòria?». I començant per Moisès i tots els Profetes, els interpretava en totes les Escripures les coses que es referien a ell. Arribaren a prop del poblet on anaven i ell feu com si continués més enllà. Però ells el pressionaren, tot dient: «Queda't amb nosaltres, que es fa vespre, i el dia ja va decaient». I entrà per quedar-se amb ells. I s'esdevingué que, mentre es trobava amb ells a la taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell se'ls feu invisible. I es digueren l'un a l'altre: «Oi que el nostre cor se'ns abrusava, mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?». I alçant-se de seguida, se'n tornaren a Jerusalem i trobaren reunits els Onze i els qui eren amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». I ells referiren les coses que havien succeït en el camí, i com

el conegueren en la fracció del pa».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aquell mateix dia»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós
(Barcelona, Espanya)

Avui comencem la proclamació de l'Evangelí amb l'expressió: «Aquell mateix dia» (Lc 24,13). Sí, encara diumenge. Pasqua —s'ha dit— és com un gran diumenge de cinquanta dies. Oh, si sabéssim la importància que té aquest dia en la vida dels cristians! «Hi ha motius per a dir, com suggereix l'homília d'un autor del segle IV (el Pseudo Eusebi d'Alexandria), que el 'dia del Senyor' és el 'senyor dels dies' (...). Aquesta és, efectivament, per als cristians la “festa primordial”» (Joan Pau II). El diumenge ens és si matern, bressol, festeig, llar i també alè missioner. Oh, si n'entrelluquéssim la pregonesa i la poesia que porta! Aleshores afirmariem com aquells màrtirs dels primers segles: «No podem viure sense el diumenge».

Però quan el dia del Senyor perd relleu en la nostra existència també s'eclipsa el “Senyor del dia”, i ens tornem tan pragmàtics i “seriosos” que només donem crèdit als nostres projectes i previsions, plans i estratègies; llavors, àdhuc la mateixa llibertat amb la qual Déu actua ens és motiu d'escàndol i d'allunyament. Ignorant l'estupor ens tanquem a la manifestació més lluminosa de la glòria de Déu, i tot es converteix en un capvespre de desencís, preludi d'una nit inacabable, on la vida sembla condemnada a un perenne insomni.

Tanmateix, l'Evangelí proclamat al bell mig de les assemblees dominicals és sempre anunci angèlic d'una claror adreçada a enteniments i cors feixucs per a creure (cf. Lc 24,25), i per això és suau, no pas esclatant, ja que —altrament— més que il·luminar-nos ens encegaria. És la Vida del Ressuscitat que l'Esperit ens comunica amb la Paraula i el Pa partit, tot respectant el nostre caminar fet de passes curtes i no sempre ben adreçades.

Cada diumenge recordem que Jesús «l'entrà per quedar-se amb ells» (Lc 24,29), amb nosaltres. L'has reconegut avui, cristià?

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Durant aquests dies, el Senyor es va ajuntar, com un més, als dos deixebles que anaven de camí i els va renyar per llur resistència a creure. Els seus cors, per Ell il·luminats, van rebre la flama de la fe i es van

convertir de tebis en ardents, en obrir-los el Senyor el sentit de les Escriptures» (Sant Lleó Magne)

- «La trobada amb Déu en l'oració, mitjançant la lectura de la Bíblia i en la vida fraterna, us ajudarà a conèixer millor el Senyor i a vosaltres mateixos, descobrint així el projecte d'amor que té per a les vostres vides» (Francesc)
- «Els Evangelis són el cor de tota l'Escriptura, 'ja que són el testimoni principal de la vida i la doctrina del Verb encarnat, Salvador nostre' (Concili Vaticà II)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 125)